Исповест

МЛАДА МОЛДАВКА Н. Д. ПИШЕ КЊИГУ О ШЕСТ ГОДИНА ПАКЛА У ШИПТАРСКИМ И ЗАПАДНОЕВРОПСКИМ МУЧИОНИЦАМА

Бело робље „постисторије”

Знала сам само оно лице Запада које нам је подметао у својим шљаштећим рекламама, у производима својих „фабрика снова” и „индустрије свести”. А онда сам, током више од пола деценије непрекидног ужаса, када сам била људетина продавана Западу на кило, упознала његово стварно лице, грдобу иза маске, лице подљудско и демонско

Дете сам рокенрола, његове наивне источноевропске варијанте, генерација рођених на издисају комунизма. Девојка из предграђа Кишињева. Сиротињска младост. Период пропасти великих идеала једне идеологије, што је само продубило пад и убрзало ширење таме. Запад је за мене био снолика земља, изнад беде и сивила мог окружења. Земља ведрине и наде. Знала сам само оно његово лице које нам је подметао у својим шљаштећим рекламама, у производима својих „фабрика снова” и „индустрије свести”. Сама сам уклањала све своје сумње и подозрења према Западу из моје маште, јер ми се

чинило да бих сумњама море безнађа око себе само учинила неподношљивијим.

Рокенрол и западна поткултура били су за нас облик побуне, непристајања, поље слободе.

Била сам на првој години студија књижевности и енглеског језика када нам је момак једне моје другарице, „бизнисмен”, понудио пролаз кроз врата Запада. Не знам како је она наишла на њега. Није деловао олако, његова прича није била сувише зашећерена. Напротив, звучао је реалистично, говорио да се мора проћи период муке, сналажења, борбе, да би се доцније, за оне који издрже, све то нагло поправило. То је „тачка легализације и нормализације” нашег постојања на Западу. Тако је говорио.

Био је речит и уверљив, наступао са самопоуздањем човека који је упознао и освојио велики свет. Имао је новац и често „путовао”, односно нестајао некуда на месец-два. Нас није пожуривао. Као да је однекуд, интуитивно ваљда, био добар психолог.

Кренуле смо добровољно једне ноћи у марту 1997. године. Пут у обећану земљу. Нас четири. Дошле смо на уговорено место. Он је био ту, као и још неколико људи које претходно никада нисмо виделе да се мувају око њега. Узели су нам документа, тобоже да заврше неке формалности око фалсификовања виза, а затим нас убацили у велики раздрндани бели комби. Унутра је већ било седам-осам девојака. Тада то још нисмо схватале: затварањем врата тог издрнданог комбија, иза нас су се затворила врата пакла. Пакао је био испред, ми у њему, тек је почињао.

ИЗА ВРАТА ПАКЛА

После вишесатног трупкања кроз ноћ, сабијене као сардине, осванули смо у некој луци на обали мора. Касније смо схватиле да је то Одеса. Дан смо провеле у потпалубљу, бачене на некаквим џаковима. Јеле смо сардину из конзерве и корицу двопека, пиле неку млаку бајату воду.

Предвече су одабрали нас три из групе и одвели у неке кабине на горњој палуби. У полузамраченом простору, кад су ми се очи мало привикле на те брзе измене светлости и таме, препознала сам оног момка моје другарице. Хладан, туђ, суров, као да ме никада раније није видео, пришао је и поцепао одећу са мене. После првог шока покушала сам да се браним, да вриштим, да се отмем. Није вредело. „Прва егзекуција", тако су то звали. Урадио је то дивљачки и понижавајуће, као да слама све људско у мени, као да потире свако достојанство и вољу за пружањем отпора.

Следећа сцена коју памтим: лежим на поду, скршена, као да се будим из неког тешког наркотичког сна. Изгледа да је ноћ, брод већ плови, чују се таласи. Чини ми се да до мене допиру нечији јецаји. Или то јецам ја. Поново тонем у таму коју не могу назвати сном. Будим се. Неки човек дахће на мени. Ту су још тројица. Изгледа да се цела посада ређа. Више не осећам своје тело, не осећам бол, чак ни гађење. Као да однекуд изван себе гледам ту гужву меса и костију на поду неке бродске кабине, и немам идеју о томе да сам то ја. Као да је моја душа, не могавши више да подноси понижења, напустила ту олупину тела.

Не знам колико сам лежала тако. Не знам када смо и где стигли, ко ме је пребацио у ту тајну комору неког камиона, неке „друмске крстарице". Група је изгледа раздвојена, само нас је четири ту. Ћутимо. Нема јечања, не чује се дисање, реч. Живи лешеви, који су пре само неколико дана били младе студенткиње и раднице у престоници Молдавије и околини.

СИЛОВАЊЕ НА РАСПЕЋУ

Чујем гласове на два језика. Један ми је мало познат, налик руском, биће да је бугарски, други потпуно непознат. Тај други слушаћу готово непрестано током наредних три године свога пакла и заувек научити да га разликујем од свих других језика овог света: шиптарски.

Следећи град у којем ћу видети крајичак неба био је Гњилане, на Косову. Тек тамо ћу сазнати да сам део „редовне пошиљке" наручене од шиптарске мафије која тргује људима широм Европе. Младим женама, децом за потребе педофила, младићима за ометореле хомосексуалце. Белим робљем „треће Европе". Преда мном се први пут, да више никад не нестане, указало стварно, грдобно лице Запада, иза маске до које су допирали наши наивни снови. Лице хладно, убилачко, саможиво. Ружно лице сенилног и похлепног варварства.

У таквој врсти ропства, стално под извесном дозом дрога, губи се осећај за реално време. Стога, не знам колико сам времена провела у јавним кућама и тајним борделима шиптарског Косова. Сви ти смрдљиви крезуби људи, сва та телеса, сав тај ужас сексуалне мучионице лишене људског и претворене у зверско разбојиште — слили су се у један целовити и бескрајни пакао. Шиптари су нас често приводили и поткупљеним службеницима мисија УН и ЕУ, који су очито на платном списку наших мучитеља и макроа. Не сумњам да су они потом слали извештаје како је трговина белим робљем у опадању или је уопште нема, а криминал у границама подношљивог.

Отприлике на три месеца пребацивали су ме у други град. „Мешање карата". Запамтила сам нека имена: Призрен, Дреница, Урошевац, Клина... Не смем више ни да се присетим свих сцена најсуровијих мучења, од којих су нека била чисто сатанистичка. На пример, у Дреници, месту где је било седиште УЧК, везали су ме на грубо сковани крст, као на Распећу, а онда ме ту и тако силовали њих десетак заредом. Дивљачки су се церекали, као на неком демонском сабату. Мислила сам да умирем на том крсту.

Када су у окружењу почеле интензивније борбе, продали су ме у Црну Гору. Тамо је направљен одабир оних које ће бити опорављане и припремљене за њихову „бољу клијентелу". Тих недеља боље су нас хранили, више сам спавала. Али моје беживотне очи, виђене у малом приручном огледалу, увек су ми изнова говориле да то више нисам ја. Много пута су ме водили на касне ноћне забаве „на двор", како су звали те луксузне виле за које нисам тачно сигурна у којим градовима на морској обали се налазе. Негде у Бару или Улцињу, немојте ме држати за реч, доведена сам код неког италијанског

„дона”. Његови лекари су ме прегледали, тестирали на сиду и не знам на шта све још. Два месеца сам била његова робиња, а онда су ме једне ноћи укрцали на глисер и пребацили у Италију.

ГОЗБА ДЕМОНА

Најзад сам стигла на Запад, у ту „снолику земљу” моје јадне, трагикомичне младости. То није био крај него нова етапа мука. Наручивали су ме телефоном, као у пица сервису. Богати, сенилни, перверзни, луди, усахли, импотентни, дрогама уведени у раскалашност, у хемијску ерекцију. И ништа мање сурови него они претходни, на другој страни мора. Шиптар макро би ме доводио на назначену адресу и долазио да ме покупи после онолико сати или дана на колико сам изнајмљена. Након два покушаја бекства, у размаку од десет месеци, поломили су ми по два прста на обе шаке.

Није у томе било ничег људског, није било граница пакла, демон новца церио се као злокобно знамење над Западом из моје девојачке маште. Има нешто закономерно у томе што је та страшна илузија морала бити распршена суочавањем са монструозним лицем иза неонских реклама и гламурозних спотова. Док сам жива питаћу се: да ли је моја судбина метафора судбине намењене читавој источној, посткомунистичкој Европи? И да ли ће то народи Истока на време прозрети, предузимајући неопходне заокрете пре него што буде касно? Мени је остало, иако књижевност нисам дипломирала, да можда као писац сведочим о ужасу. Децу не могу имати, вероватно ни мужа, трајно згађена над животом. Мој највећи ужас почива у чињеници да је то штиво аутобиографског карактера.

Како сам доспела „на слободу”? Један део ланца трговине женама из Молдавије открили су 2003. службеници невладине организације коју ћу за ову прилику назвати „Рука Правде”, иза које, мислим, стоје једна велика источноевропска и једна балканска обавештајна служба. Из Италије сам најпре пребачена у један прихватни центар у Србији. Ту је први пут после шест година неко са мном разговарао као са човеком. Затим

сам враћена у Кишињев. „Кући”, рекли су. Нисам им рекла да ја више немам кућу, немам завичај, немам живот. Бесмислено је да повређујем једине људе који су ми за све те године учинили неко добро. Не би ме ни разумели. То може разумети само неко ко је проживео. Желим вам да никад не разумете. **<**

Превела и приредила: Соња Белић

(Јун 2005)